

A karmamotor

(mese kisiskolásoknak)

Az emberi lelkek nagy akoljában a Démon először az etetőszékben bukkan fel, amikor Jancsi/Juliska büszke mosollyal a földre borítja az ételt, és várja a hatást. Ha a toleráns szülők fel sem veszik a dolgot, a Démon újabb csínyeket eszel ki, vagy megelégszik ártalmatlan bolondozásokkal. Ha nagy kalamajka lesz a dologból, akkor a Démon alattomosan a háttérbe húzódik, hogy aztán a legváratlanabb pillanatban ismét előugorjon, és most már nemcsak Jancsi/Juliska ételét, hanem életét is felborítsa.

Az, hogy ez egyáltalán lehetségessé váljék, az nagyrészt kívül esik az érintett személy tudatos szféráján, ám mégis az *Éndémon* az igazi kulcsfigura aki nemcsak lehetővé teszi a sorskönyvet, hanem működésbe is hozza azt. Ő gondoskodik arról, hogy a periodikus, nem tudatos hanem élethozta sürgősségű karmaszervizek folyamatában Jancsint/Juliskánk szédületes sebességgel leszánkázzon a hegyről abban a pillanatban, amikor éppen elérné a csúcst. Természetes, hogy fogalma sincs arról mi történt vele, ekkor a lentről könnyes szemmel felnéző elkámpicsorodott Jancsinak/Juliskának talán eszébe jut, hogy számára egy "ismeretlen" Démon hangjára ült bele a szánkóba. Csodálkozik is ilyenkor az ember gyermeke, hogy azonnal engedelmeskedett, holott ott belül az *Énfelső* suttogó-kórusa könyörögve kérte, hogy ne tegye. Széplélekként persze azt gondolhatjuk, hogy a Démon a természetfelettiből bukkan elő, az Aranykor szülötte, gyengébb az Isteneknél, ám hatalmasabb az Embernél, stb.- stb. Talán egy bukott angyal pedig Hérakleitosz közhelye úgy tartja: a Démon maga az emberi természet. De akik jól ismerik őt - a lehetséges Vesztesek -, úgy mesélik, hogy a Démon nem hangosan parancsolgat, hanem csábítóan suttog, mint a szépséges tündér vagy a kurtizán, édes-meleg hullámokban és megvilágosodásokban (melyek igazáért ölni tudnánk) sűgja-bűgja: „Gyere, tedd meg. Ne félj. Veszíts el egyszerre mindent. Cserébe megkaphatsz engem... Veled leszek, és úgy lesz minden mint régen, az Arany-Gyermekkorban, emlékszel?, megéri, suhanj...”

vagy

"Ugyan ne tétovázz, rabold le az édes pillanatot, mit (embert-kalandot) elhagysz, ne bánd, égesd fel hordalékot, hátországot, oly könnyű lesz amott, siess, vár a szivárvány..."

vagy

"Ugyan mit vacakolsz, használj ki mindent (gépet-embert) a képességeid szerint a végsőkig, majd kapsz újat, károkat ugyanis más takarítja, különben sem érdekel valós működésük, kész időpazarlás pelenkázni őket, haladj, no de haladj tovább, irány a következő ember, élmény és kaland.."

vagy

„Nyújtsd ki a kezed, és tedd fel az összes zsetont egyetlen számra, igyál meg egyetlen pohárával, vedd elő a kést, és döfd bele a társadba, vagy kapd el a nyakánál, és döngöld bele a földbe"

stb.stb.

A Démonok ellen már a régiek, de manapság a Szülők is még mindig varázsigékkel és ráolvasásokkal is védekeznek. Minden szorongó Szülő magával hordja a varázsigéjét, a woodoomantrát a lelkében (vagy a pénztárcájában), pedig tudnia kellene, hogy amint hallani véli a Démon suttogó hangját:

- " Nyújtsd ki a kezed Felé, és adj tanácsot, hiszen a Te lidércnyomásod az Ő karmája is, ami Neked jó szoftwernek tűnt az Neki is hasznos lesz, hiszen oly nagyon szereted Őt, soha Neki rosszat nem tennél, hallgass tehát rám, ezeréves vagyok, mindent tudok..."

"Bocsáss meg Kicsikém, hogy kettős sorskönyvet adtunk Neked (a Miénkből a Tiedet) hisz oly kényelmes és természetes volt ez...

akkor vagy bármilyen más végzetes, vesztes pillanatban emeljük fel szempillantásunkat és tisztán, világosan és jól hallhatóan mondjuk azt:

„De mama/papa , én inkább a magam módján csinálom, és győzni fogok!"

De sajnos a szabadság útja rögzös és veszélyes, amint ezt már a régi görögök is itt-ott elsütötték. Az aranyszívű Szülőktől meg-felszabadult Jancsi/Juliska hirtelen nagyon egyedül marad, védtelenné válik a zivatarban, és esetleg depresszióba zuhan. A jelenséget a tündérmesék is jól ismerik. A Szülő nemcsak szorongásokat, csapásokat és megpróbáltatásokat implantál, hanem védelmet is nyújt. A mesében is a boszorkányoknak gondjuk van arra, hogy áldozataik a szeretetátok-programok futamidejére jóltápláltak, semmiben szükséget nem szenvedően, épségben, életben maradjanak, így védte Csipkerózsikát is a bozót száz éven keresztül. Amikor azonban felébredt, és lekoptatta magáról a "boszorkányt", egy sor lehetetlen problémával találta szemben magát.

A legkényelmesebb, ha az embernek kettős sorskönyve van - mondjuk, egy „Amíg" sorskönyv az egyik szülőtől és egy „Azután" sorskönyv a másiktól. Ennek egyik egyszerű példája a következő: „Nem lehetsz szabad mindaddig, amíg fel nem neveltél három gyermeket!" (anyai részről); és „Miután megszabadultál, kreatív leszel!" (apai részről). Juliska tehát élete első részében az anya irányítja és védelmezi, a másodikban pedig az apa. Jancsi esetében ugyanígy működik a dolog, csak fordított

előjellel: először az apa a védelmező, később pedig az anya.

A vegetáló idősök három csoportba sorolhatók, melyek nem mentesek némi anyagi vonatkozástól. A vesztet sorskönyvek tulajdonosai hajléktalanszállókon vagy lerobbant szoba-konyhákban élnek - ők a szegény, szerencsétlen öregasszonyok és öregemberek. A nyertelen sorskönyvűek lakótelepeken vagy falusi kockaházakban morzsolgatják napjaikat, ők a nénik és a bácsik. A nyertesek tágas belvárosi lakásokban vagy budai villákban hódolnak bogaraiknak, és vasárnaponként a Zserbóba járnak kávézni. Ők az idős hölgyek és urak.

A sorskönyvüket vesztett idős emberek gyógymódja az engedély lenne, ám ezzel vajmi kevesen élnek. Ezer és ezer idős férfi él minden nagyvárosban, akik azt szeretnék, hogy legyen valaki, aki főz rájuk, beszél hozzájuk, és meghallgatja őket. Ezer és ezer idős asszony él minden nagyvárosban, akik azt szeretnék, ha főzhetnének valakire, beszélhetnének valakihez, és meghallgathatnának valakit. Még ha netán társra is találnak, a pár egyik tagja sem él az alkalommal, hanem visszahúzódnak szürke otthonukba, és a tévét bámulják, vagy ölbe tett kézzel várják a kockázatmentes, büntelen halált.

Ezt az anyai parancsot kapták kisgyerekkorukban, és ezt követik hetven-nyolcvan év múltával is. Heti egy-két lottószelvénynél sohasem hazardíroztak többet, hát miért tennék kockára mindenüket éppen most? Pláne egy ilyen gonosz világban! A sorskönyv bevégeztetett, ám a régi jelszó tovább él. Így hát, ha becsenget a Halál, örömmel nyitnak neki ajtót.

A sírkő elülső oldalán majd ez áll: *„Megtért őseihez”*; a hátoldalán pedig: *„Mindig jó voltam, és sohasem tettem próbára a szerencsémét.”*

Az első feladat, hogy megkülönböztessük a hamisat az igaztól, s ha ezt megtettük, szinte már nem is marad dolgunk de ezt nem kellene, hogy támadásnak vegyék mindazok akik imádják csörgetni a láncukat, és eszük ágában sincs elveszíteni őket.

Azt rebesgetik az Interneten, hogy a jövő évezredben a gyermekeket lombikban tenyésztik majd, az állam és a szülők megállapodása alapján, pontos genetikai programok szerint. Pedig már ma is az a helyzet, hogy a gyerekeket ugyanúgy lombikban tenyésztik, az állam és a szülők kodifikált megállapodásai alapján, de pontos sorskönyvi programok szerint. A sorskönyvi programtól könnyebb lenne megszabadulni, mint a genetikaitól, mégis nagyon kevesen élnek e lehetőséggel. Akiknek ez sikerül, azoknak sokkal érdekesebb sírfeliratuk is lehet ugyanis a szokásos kegyes sírfeliratok nagyjából annyit üzennek:

"Lombikban nevelkedtem, most urnában guggolok."

"Mindig jót akartam, igaz csak magamig jutottam"

"Szerettem a Tudományt pedig az élet elkerült"

"Hitben éltem, bár egyedül maradtam"

"Szerettem Istent, igaz közben elvesztettem a kiskutyámat"

"Hiszek a Művészetben, sokat gyakoroltam, sajnos közben meghalt a testvérem"

A kolumbárium-lakótelepek és a sírkő-városnegyedek vége láthatatlan sorát csak ritkán töri meg egy-egy üdítő felirat:

„Palackba gyömöszöltek - de kiugrottam!”
